

വെബ് പേജിൽനിന്ന്

സാമൂഹ്യമായമണ്ണിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാറുള്ള ചില പോസ്റ്റുകളാണ് ഈ പംക്തിയിൽ വാട്സ്ആപ്പും ഫെയ്സ്ബുക്കും ഒന്നുമില്ലാത്തവരുടെ അറിവിനുവേണ്ടി പുനഃപ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത്. അവയുടെ ഉള്ളടക്കം സംബന്ധിച്ച് മലങ്കരസഭാദീപത്തിന് ഒരുത്തരവൊടി തവയും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല.

മാൽമോയിലേക്കുള്ള വണ്ടി

സീറീസിലെ മാൽമോയിലുള്ള വേൾഡ് മാരിടെം യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ ഒരു പ്രഭാഷണത്തിനു പോവുകയായിരുന്നു ഞാൻ. ഡെൻമാർക്കിന്റെ തലസ്ഥാനമായ കോപ്പൻഹേഗനിൽ വിമാനമിറങ്ങി. അവിടെനിന്നും കോപ്പൻഹേഗൻ നഗരത്തിലെത്തി സീറീസിലേക്ക് പോകുന്ന ട്രെയിനിൽ വേണം മാൽമോയിലേക്ക് പോകാൻ.

ജനീവയിൽനിന്നും രാവിലെ പതിനൊന്ന് മണിക്ക് തുടങ്ങിയ യാത്രയാണ്. യൂറോപ്പിനകത്തുള്ള യാത്രകളിൽ ഇപ്പോൾ വിമാനക്കമ്പനികൾ ഭക്ഷണമൊന്നും തരില്ല.

അതുകൊണ്ടുതന്നെ കോപ്പൻഹേഗനിലെത്തിയപ്പോൾ നല്ല വിശപ്പാണ്. രെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ മകൾഡാനാസിൾ ചെന്ന് ഒരു മുട്ടൻ സിനാക്സ് ബോക്സ് വാങ്ങിയാണ് ഞാൻ ട്രെയിൻ പിടിക്കാനെത്തിയത്.

സ്റ്റേഷനിൽ പതിവില്ലാത്ത തിരക്ക്. എന്റെയടുത്ത് വന്ന് ഭക്ഷണവായാത്ത പലരും മാൽമോ ട്രെയിൻ എന്ന് ചോദിക്കുന്നുണ്ട്. ഞാൻ ഡെൻ പറഞ്ഞു.

മാൽമോയ്ക്കുള്ള ട്രെയിൻ വന്നു. ഞാൻ അതിൽ കയറി ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചു. മുൻപേ എന്റെ അടുത്തു വന്നു സംശയാർച്ചയോടെ കൂടെക്കയറി. അപ്പോഴാണ് ഞാനൊരു കാര്യം ശ്രദ്ധിച്ചത്. ശബ്ദശല്യമില്ലാതെ സഞ്ചരിക്കാൻ അഗ്രഹിക്കുന്നവരുടെ പ്രത്യേക കമ്പാർട്ടുമെന്റുണ്ട്. ഇതിൽ സംസാരിക്കാനോ ഫോൺ ചെയ്യാനോ പാടില്ല. ഞാൻ ഒറ്റയ്ക്കായതിനാൽ അത്തരവു പ്രശ്നമല്ല.

കോപ്പൻ ഹേഗനിൽനിന്നും മാൽമോക്ക് അധികം ദൂരമില്ല. കടലിനടിയിലൂടെ ഒരു തുരങ്കം. ഏറിയാൽ ഇരുപത് മിനിട്ട്. എന്റെ എതിർഭാഗത്തിരിക്കുന്നത് നാലു കുട്ടികളടങ്ങുന്ന ഒരു കുടുംബമാണ്. ഞാൻ സിനാക്സ് ബോക്സ് തുറന്നതും കൂട്ടികൾ എന്റെ നേരെ നോക്കി. പത്തിന് താഴെയാണ് എല്ലാ കുട്ടികളുടെയും പ്രായം. ഏറ്റവും ഇളയത് കഷ്ടിച്ച് അമ്പതാറുണ്ടു ഒരു പെൺകുട്ടിയാണ്. അവൾ എണ്ണിട്ട് എന്റെയടുത്ത് വന്ന് ഭക്ഷണത്തിന് കൈനീട്ടി.

ഇന്ത്യയിലാണെങ്കിൽ മറ്റുള്ളവരുടെ കുട്ടികളോട് അടുപ്പം കാണിക്കുന്നതും അവരുമായി ഭക്ഷണം പങ്കുവെയ്ക്കുന്നതും സാധാരണമാണ്. എന്നാൽ യൂറോപ്പിൽ ഇത് പതിവില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ എനിക്കു മനസ്സിലായി ഇത് യൂറോപ്പിൽനിന്നുള്ള കുടുംബമല്ലെന്ന്. അപ്പോഴാണ് ഞാൻ സീറീസിലായിരിക്കുന്നില്ലെന്ന് അഭയാർത്ഥി പ്രവഹനത്തെയുടർന്നിടയിൽ കണ്ട വാർത്ത ഓർമ്മ വന്നത്. പെട്ടെന്നുതന്നെ എനിക്ക് ചിത്രം വ്യക്തമായി. സീറീസിലായിരിക്കുന്ന അഭയാർത്ഥികൾ യൂറോപ്പിലേക്ക് വൻതോതിൽ കുടിയേറുന്ന സമയമാണ്.

അവരാണ് ഭാഷ അറിയാതെ എന്റെ അടുത്ത് മാൽമോ എന്ന് ചോദിച്ചത്. ആ കുട്ടികളാണ് എന്റെ മുൻപിലിരിക്കുന്നത്.

യുദ്ധവും തീവ്രവാദവും കാരണം പൊറുതിമുട്ടിയ സീറിയയിൽനിന്നും ഉള്ള തെല്ലാം ഇളടിത്താണ് ആളുകൾ ഓടിപ്പോരുന്നത്. ലക്ഷക്കണക്കിനു രൂപാ മനുഷ്യക്കടത്തുകാർക്ക് കൈക്കൂലി കൊടുത്താൽ അവർ പഴഞ്ചൻ കപ്പലിലും ഫോട്ടിയും ഒക്കെ മധ്യധരണ്യാഴി കടത്തി ഇറ്റലിയുടെ തീരത്ത് എത്തിക്കും. അല്ലെങ്കിൽ തുർക്കിയിലൂടെ നടത്തി ജർമ്മനിയിലൂടെ അതിർത്തിയിൽ എത്തിക്കും. ദുർലഭമായത്രയായതിനാൽ ഒരു പെറിയ ബാഗല്ലാതെ ഒന്നും എടുക്കാൻ പറ്റില്ല. കയ്യിൽ പണം ഉണ്ടെങ്കിൽ അതെല്ലാം മനുഷ്യക്കടത്തുകാർ അടിച്ചുമാറ്റും. യാത്രക്കിടയിൽ ചോടുമുങ്ങിയും ഒക്കെ ഏറെപേർ മരിക്കും. ബാക്കിയുള്ളവരാണ് കരയിൽ തണുപ്പുറുന്നത്. അർദ്ധ യൂറോപ്പിൽ ഓരോ രാജ്യങ്ങളിലേക്ക് പോകുകയാണ്. സീറീസിൽ അഭയാർത്ഥികളെ നന്നായി സംരക്ഷിക്കാനും എന്ന് പ്രശസ്തി ഉണ്ട്. അതാണ് മാൽമോയിലേക്ക് പോകാൻ നേക്കുന്നത്.

ഒന്നുകൂടി ഇറപ്പുവരുത്താനായി ഞാൻ അമ്മയോട് ചോദിച്ചു. സീറിയ അതെ അച്ഛൻ പറഞ്ഞു. ഞാനവിടെ അദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു. ഭാര്യ ഡോക്ടറും. തീവ്രവാദം കാരണം നാടുവിട്ടതാണ്.

എത്രനേരമായി കുട്ടികൾ ഭക്ഷണം കഴിച്ചിട്ട് എന്ന് ഞാൻ ചോദിച്ചില്ല. പക്ഷെ അമ്മയോട് ഞാൻ ചോദിച്ചു ഞാനിത് കുട്ടികൾക്ക് കൊടുത്തോട്ടെ.

ഇത് ഹലാൽ ആണോ അമ്മ ചോദിച്ചു.

സത്യത്തിൽ അത് ഹലാലാണോ എന്നറിയില്ല. പക്ഷെ വിശ്വസിക്കുന്ന ആ കുട്ടികൾ എന്ത് ഭക്ഷണം കഴിച്ചാലും അവരോട് വൈദം പൊറുക്കുമെന്ന് എനിക്കുറപ്പുണ്ട്. ഹലാൽ എന്നു പറഞ്ഞ ആ വലിയ സിനാക്സ് ബോക്സ് ഞാനാ കുട്ടികൾക്ക് കൊടുത്തു.

കമ്പാർട്ട്മെന്റിൽ അവരുടെ കുട്ടികളെകൂടാതെ ആകെ ഇരുപതോളം കുട്ടികളുണ്ട്. എന്റെ സിനാക്സ് ബോക്സിൽ കുറച്ച് പെറിയ ക്ഷണം ചിക്കന്നും ചെമ്മീനും ഒക്കെയാണ്. ആ അമ്മ ഞാൻ കൊടുത്ത പൊതിയിലെ ഭക്ഷണം എല്ലാവർക്കുമായി പകുത്തുകൊടുത്തു. എന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽ ഒരു മുട്ട പത്തായി മുറിച്ചു എല്ലാവർക്കുമായി പങ്കുവെച്ചിരുന്ന അമ്മയെ ഞാനോർത്തു.

സന്തം രാജ്യത്തുനിന്ന് ഓടിപ്പോരേണ്ടിവിരിക്കുന്ന എന്തെല്ലാം വ്യക്തമാണ്. നാലായിരം വർഷത്തെ സാൻസ്കാരിക പാരമ്പര്യമുള്ള നാടാണ് സീറിയ. പത്തു വർഷം മുൻപ് വരെ നമ്മളെക്കാളും സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയും വിദ്യാഭ്യാസ അവസരങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്ന രാജ്യം. അവിടെ ഡോക്ടറായിരുന്ന അമ്മയ്ക്കും അദ്ധ്യാപകനായിരുന്ന അച്ഛനുമാണ് ഭാഷ അറിയാത്ത അന്യ രാജ്യത്ത് ഒരു അപരിചിതന്റെ മുൻപിൽ കുട്ടികൾ വിശന്ന് കൈനീട്ടുന്നത് കാണേണ്ടിവന്നത്.

ഈ വേദകത്ത് നാം എവിടെയാണെങ്കിലും നമ്മളെല്ലാം അഭയാർത്ഥികളായി

ആദ്യഫലപ്പെരുന്നാൾ ആഘോഷിച്ചു

കുവൈറ്റ് സിറ്റി : സെന്റ് ബേസിൽ ഓർത്തഡോക്സ് ഇടവകയിലെ ആദ്യഫലപ്പെരുന്നാൾ ഇന്ത്യൻ എംബസി സെക്ഷന്റ് സെക്രട്ടറി യു.എസ്.സിബി ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. വികാരി ഫാ.ഷാജി പി.ജോഷ്യാ അദ്ധ്യക്ഷത വഹിച്ചു. ചില്ലിട്ടുവെച്ച മാതാവിനെ സ്മരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ജീവനുള്ള അമ്മയെ സ്മരിക്കാൻ പഠിക്കണമെന്ന് സമ്മേളനത്തിൽ പ്രസംഗിച്ച വൈദികൻ കെ.എസ്.എം.എം.എം.ജോൺ ആഹ്വാനം ചെയ്തു. ദൈവത്തെ മാത്രം മനസ്സിൽ കണ്ടാൽ പേരും ചുറ്റുമുള്ള മനുഷ്യരെയും കാണണം. എങ്കിൽ മാത്രമേ ജീവിതം സഫലമാകൂ. പുതിയ തലമുറയിലെ കുട്ടികൾ പ്രശ്നങ്ങളെ അതിജീവിക്കാൻ കരുത്തില്ലാത്തവരായാണ് വളരുന്നത്. അതു മാറ്റിയെടുക്കാൻ ചിലപ്പോൾ അലപ്പം പര്യടനമായി ഇടപെടേണ്ടിവരുമെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

സഭകളുടെ ഐക്യം കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആവശ്യം : ബോ. ഗീവർഗീസ് മാർ യുലിയോസ്

ദ്വബായ് : സഭകളുടെ ഐക്യം കലഘട്ടത്തിന്റെ ആവശ്യമാണെന്നു ബോ.ഗീവർഗീസ് മാർ യുലിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. കേരളത്തിലെ ക്രൈസ്തവ സഭകളുടെ ഐക്യവേദിയായ കേരള കാണർസിൽ ഓഫ് ചർച്ച്സ് ഗൾഫ് സോണിന്റെയും ദ്വബായ് യൂണിറ്റിന്റെയും സായുക്തമേഖലയുടെയും ദ്വബായ് സെന്റ് തോമസ് ഓർത്തഡോക്സ് കത്തീഡ്രലിൽ സംഘടിപ്പിച്ച ബോണാ ക്യാത്താ ഇന്ത്യൻ സഭാസംഗമം മാർ ക്രിസോസ്തം വലിയ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ആഘോഷിക്കുന്നതാണ് ചെയ്ത സന്ദർശനം.

ബസ്കാമ്മ അസോസിയേഷൻ വാർഷിക സമ്മേളനം

പരമല : അഖില മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് ബസ്കാമ്മ അസോസിയേഷന്റെ 39-ാമത് വാർഷിക സമ്മേളനം പരമലയിൽ നടന്നു. കൂടെ വന്നിരുന്ന ദൈവം എന്ന തായിരുന്നു പ്രധാന ചിന്താവിഷയം. വൈസ് പ്രസിഡന്റ് ഫാ. സാമുവേൽ മാത്യുവിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ അസോസിയേഷൻ സെക്രട്ടറി അഡ്വ. ബിജു ഉമ്മൻ ക്യാമ്പിന്റെ ഉദ്ഘാടനം നിർവ്വഹിച്ചു. കൂടെവന്നിരുന്ന ദൈവത്തെ സമൂഹത്തിന് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുകയാണെന്നാണ് ബസ്കാമ്മമാർക്ക് സാധിക്കണം എന്ന് അദ്ദേഹം ഉദ്ഘാടന പ്രസംഗത്തിൽ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു. സഭാ വൈദികൻ കെ.എം.എം.ജോൺ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്ത സന്ദർശനം വെർഗീയം അസോസിയേഷൻ സെക്രട്ടറി കെ.എം.എം.എം.ജോൺ റവന്ദ്രൻ, പരമല സെമിനാരി മനേജർ ഫാ.എം.സി.കുറുയാക്കോസ്, ഫാ.വർഗീസ് മാത്യു, ഫാ.ബിജു റ്റി മാത്യു, ബെബിക്രട്ടി തങ്കൻ, സാറാമാമ്മ മാർ യാക്കോബ്, മെർലിൻ മേരി മാത്യു, അലക്സ് കെ.പോൾ, ജനറൽ സെക്രട്ടറി കെ.സി.വർഗീസ് എന്നിവർ പ്രസംഗിച്ചു. സമാപന സമ്മേളനത്തിൽ തോമസ് മാർ അത്താനാസിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ അദ്ധ്യക്ഷത വഹിച്ചു. യൂറോപ്പിൽ മാർ ക്രിസോസ്തോമോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ സമാപന സന്ദേശം നൽകി. ഫാ.ജോഷി കെ.ജോയി, അമ്മായട്ടൻ ജോർജ്ജ് പോൾ എന്നിവർ സംബന്ധിച്ചു.

എത്തിയവരാണ്. ഏതുകാലത്ത് എവിടെനിന്ന്, എന്തുകൊണ്ട്, എങ്ങോട്ടോടി എന്നു മാത്രം നോക്കിയാൽ മതി. യുദ്ധം, ദുരന്തം, തീവ്രവാദം, വർഗീയ വിദ്വേഷത്തിൽനിന്നും രക്ഷപെടാൻ, ഇങ്ങനെ കാരണം പലതാകാം. ന്യൂറോഷ്മാലിയല്ല യൂറോപ്പിലെ ആളുകൾ നാലുപാടും ഓടിയിട്ട്.

ഈ തലമുറയിൽ യുദ്ധമുഖമോ ദുരന്തം മുഖമോ നാടുവിട്ട് ഓടിപ്പോകേണ്ടി വന്നില്ല എന്നത് നമ്മുടെ മിടുക്കല്ല. ഭാഗ്യമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഒരുന്നാളിൽനിന്നും മറ്റൊന്നിൽ എത്തുന്നവരെ ആരെയും സന്തോഷത്തോടെയും ബഹുമാനത്തോടെയും വേണം നമ്മൾ സ്വീകരിക്കാൻ. അവരുടെ ആത്മാവിനോടു മുറിപ്പെടുന്ന ഒന്നും നമ്മൾ ചെയ്യാൻ പാടില്ല.

അവർക്ക് കുറച്ചുകൂടി സഹായം ചെയ്യണം എന്നുണ്ട്. പക്ഷെ ഏറെ അഭിമാനമുള്ള നാട്ടുകാർ ആണ്, നല്ലനിലയിൽ ജീവിക്കുന്നവരും. നേരിട്ട് പണം കൊടുത്താൽ അവർക്കത് കുറച്ചിലാകും. മാൽമോയിൽ എത്താൻ കുറച്ചു സമയമേ ഉള്ളൂ. ഞാൻ ഇരുപത് കൊല്ലം മുൻപ് സീറിയയിൽ ചെന്ന കഥ, അവിടുത്തെ അതിശയകരമായ സംസ്കാരത്തിന്റെ അറിവ്, ആ നാട്ടുകാരുടെ ആതിഥ്യമുദായം ഓർമ്മ എല്ലാം അവരുമായി പങ്കുവെച്ചു. അവരെ പാവപ്പെട്ട അഭയാർത്ഥികളായിട്ടല്ല, അവരുടേതല്ലാത്ത കുറുപ്പത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു വലിയ സന്ദർശനത്തിന്റെ പ്രതിനിധികളായിട്ടാണ് ഞാൻ കാണുന്നതെന്ന് അവർക്ക് വ്യക്തമായി. എന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന പണം മുഴുവൻ ആ അദ്ധ്യാപകന്റെ കയ്യിൽവെച്ചുകൊടുത്തു കൂട്ടികളെ ഒന്നു കെട്ടിപ്പിടിച്ചിട്ടാണ് ഞാൻ മാൽമോയിൽ തീവണ്ടിയിറങ്ങിയത്. ലോകത്ത് എനിക്കും, മറ്റൊരപ്പനും ഈ ഗതി വരപ്പോഴു എന്ന് ചിന്തയോടെ.

ഈ സ്മരണത്തിൽ Muralee Thummarukudy എഴുതിയ ഹൃദയസ്ഫുർത്തിയായ ഈ അനുഭവക്കുറിപ്പിനേക്കാൾ മികച്ച മറ്റൊന്ന് പങ്കുവെയ്ക്കാനില്ല. കുട്ടികൾക്കിവിവേചി എഴുതിയ ഒരു യാത്രാനുഭവം